

*„Fogd el a lélek árján fénylő forró igéket:
táplálnak, melengetnek valahány világévet
s e te múltó dalodba csak vendégségbe járnak,
a sorsuk örökélet, mint sorsod örökélet,
társukként megölelnek és megint messze szállnak.”*
(Weöres Sándor)

Tisztelt meghívottak, igazgató asszony és aligazgató asszony, tanáraink, szeretett szüleink és hozzátartozóink, minden kedves jelenlévő, és elballagó tizenkettedikesek!

Mi történt? Lassan négy éve ballagunk már. Ballagjuk a tudás, a megismerés, a személyiség-fejlődés mérföldjeit a sivatagban. Ide is elballagtunk, és most elballagunk innen is. És mit teszünk, ha véget ér a ballagás? Tovább ballagunk. Mi ez? Az élet. Lassan 19 éve ballagunk...

Mondhatnánk, hogy a vége pont olyan, mint az eleje. Semmiből a semmibe. Mondhatnánk, hogy egyik társaság sem különbözik a másiktól. Kívülről a XII. évfolyam valakik évfolyama, és az élet kavalkádjában a valakik válnak először senkiké.

Álljunk meg! Életünkben most ebben a pillanatban, talán először hagyjuk abba a ballagást csak egy röpké percre, és gondolkozzunk el azon, hogy kik vagyunk mi! Kikre fognak emlékezni csikys barátaink és tanáraink? Mit fognak látni, ha majd a tablónkra néznek? Senkik üres tekintetét? Kötve hiszem. Azt fogják látni, aki kilencedik osztály első napjának első óráján a szekrénybe bújt és aki onnan négykézláb kecmergett ki. Azt fogják látni, aki meggyújtotta a kukát, és azokat, akik a tűz körül melegedtek. Látni fognak barátokat, közös emlékeket, és egy szedett-vedett „csöcseléket”, akik folyton zajongtak a szomszéd teremben

és matekórán nem lehetett tőlük figyelni. Lelki szemeik előtt látni fognak majd kilencedikes lökött és éretlen fiatalokat és tizenkettedikes lökött és éretlen fiatalokat.

Küzdelmes volt a mögöttünk álló négy év. Küzdöttünk a koronavírussal, küzdöttünk a tanulással, az élettel – sokszor szembeszálltunk jóakaróinkkal is, és nem utolsósorban küzdöttünk a magyar nyelvvel – heti négy órában. Tanárainkkal folytatott közös munkánk gyümölcse azonban nem vész el. Büszkén állíthatom, hogy ma már mindannyian tudunk beszélni: el tudjuk mondani, hogy kik vagyunk – csikysek vagyunk... és sokkal többek!

Beszélni tanítottak minket és igazat mondani. Tanáraink és osztályfőnökeink herculesi erőfeszítésekkel formáltak és csiszoltak minket. Mondanom sem kell, hogy voltak, akik engedtek, és voltak, akik gránittömbként álltak ellen a csapásoknak, de az biztos, hogy más emberek vagyunk, mint négy évvel ezelőtt. A megmunkálás sokszor fájdalmas volt és megrökönyödésünkben nem tudtuk hálánkat maradéktalanul kifejezni. Remélem, hogy az élet majd lehetőséget nyújt mindannyiunk számára, hogy tettekké váltsuk a bennünk rejlő ígéreteket.

Hálával tartozunk szüleinknek, akik kénytelenek voltak elviselni minket és tanárainkkal ellentétben a mai naptól kezdve még nem szabadulnak meg tőlünk. A szülői értekezletről haza érkezőket érhetik még az enyémhez hasonló sovány vigasztalási kísérletek: még veletek vagyunk, de már nem sokáig. A fiókának bölcsője a fészke, de börtöne is, amint megtanul repülni, és minél jobban tanítják, annál hamarabb elrepül. Így van ez rendjén. Búsulni nem érdemes, hiszen kölcsönkenyér visszajár – bízom benne, hogy ugyanolyan szeretettel fordulunk majd életünk során hozzájuk, mint ahogyan azt ők tették, teszik és tenni fogják.

Végül pedig gondoljunk a tizenegyedikesekre, akik hegyibeszédünk hallatán mondhatnák: *Bezzeg az összes pálinkát megitták, az összes nótát eldanolták, s a világ jókedvének mind a százszorosával a ház oldalát szétrúgták* – mint ahogy azt egy blogbejegyzésben olvastuk. Senkit sem szeretnénk közhelyekkel és szerencsesüti bölcességekkel traktálni, ezért inkább arra kérem őket, hogy ne tőlünk, hanem belőlünk tanuljanak.

Nyomdokainkba lépő tizenegyedikesek, és kedves évfolyamtársaim, hogy búcsút vegyek tőletek, ismét Weöres Sándorhoz fordulok:

*„Mit bánom én, hogy érdemes,
vagy céltalan a dolgom?
Patak vagyok: kérdejem-e, hogy
habomat hova hordom?*

*Harcolok: nem tudom, kiért
és nem tudom, ki ellen.
Nem kell ismernem célomat,
mert célom ismer engem.”*

Sok sikert kívánok!

***Juhász Zoltán,
XII. A osztályos tanuló***